

ΕΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΔΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

ΑΡ' όλη τήν λεπτή ἔξυπνάδα της, ή βαρώνη ντέ Λινές δέν ήζεσε τι νά πή σύζυγό της γιά νά τού δικαιολογήσῃ μ' ἔνα τρόπο κάπως πιστευτό γιατί βρισκόταν μισονυμένη στο δεύτερο πατωμα του πρώγου, μέσα στην κάμαρη τοῦ νεαροῦ Σλάβονο πιανίστα, πού ήταν ώρας οά γυναῖκα, μέ τα μακριά συνόρα πιανίστα...

Νά τοῦ πῆ διτι είχε βγάλει τά ωυά της, χωρὶς πονηρή σκέψη, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ζέστης, ούτε μπορούσε νά τὸ συλλογιστή γιατί ἡ τελευταῖς ἡμέρες τοῦ φινιτώρων είχαν φτάσει πειά κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παραπέλαμτα, πού μόλις τὰ χρόνων ἔνας ψυχρός ήλιος, ἔβλεπε κανεῖς τὸ Σέντρο τοῦ κήπου νά χντνάε, κάταςτ' ὃ τὸ φύσημα τοῦ ἄνεμου, τὰ τρεμάμενα κλαδιά τους.

"Ἄν ηδελε νά είνε είλικρινής, ή μικρούλα και γονητική πυγογέδεσπονι, θά μπορούσε νά τοῦ ἀπάντηση ἀπλύνστατα διτι ἀγάποπος τερέλλα ἀπὸ τὸν ἑνό καλλιέργην πού τὸν φραγίσεν ούσαν πρὸ τριῶν ἔβδομάδων, πού τραγουδούσαν στὸ πιάνο τὸ στο τρυφερές ρομάντες και πού ήζεσε ἀλέη λόγια, γύνακος στὴ τὴ μουσική του. Μά μιά τόσο μελοδιά δέν θά ικανοποιούσα καθόλου τὸν βαρώνο ντέ Λινές, ἀνθρωπο τετικό, πού δέν μπορούσε νά καταλάβῃ τοὺς καλλιέργηκούς ἔνθυμοισμούς. 'Αστραλός δέ μια τέσσοι εξήγησης γιατὶ ή νερόπητη είνε γυναίκες δταν βρίσκονται μπροστά στοὺς οὐδήνας των..."

Γ' αὐτὸς ἡ ἔνοχος σύζυγος ἔλαβε τὴ σοφή ἀπόφασι νά μήν πῆ τίποτε, και, ἐνῶ δ νεαρός μουσικός, ἀρκετά ἀποσθολομένος, ἔταιξε μηχανικά μὲ τὶς μιτονέλες τῶν μαλλιών της, ἔκεινη κομψάθηκε γρήγορα γρήγορα, γιατὶ ή νερόπητη είνε γυναίκες δταν βρίσκονται μπροστά στοὺς οὐδήνας των...

"Οσο γιά τὸ βαρόνο -πού ήταν μὲ τὶς παντούφλες του, μὲ τὴ νυχική του ωμάνια και τὸ σκούρο τοῦ -ήμενε στὴν ἀρχή ἀρόνος ἀτὸ κατάπληξι μπροστὰ σ' ἕνα θέματα τόσο ἀπρόστο. Τὸ παχούλι του πρόσωπο, πού ήταν κοκκινωτὸ σὸν πιερειά τῆς 'Ιστανίας, είχε γίνει πιό ἀστείο, ἀπειδὴ ἥδελε νά τὸ κάρη τρομερό. Και ἀπὸ τὸ λαγάνισμα τῆς ουρής, ή μικρή φουσκωτή του κοιλιά ἀνεβοκατέβαινε δτοὺς τὸ δυσκολό φρόνος τοῦ ὅρλου της.

- Κυριά! φάνες ἀπειλεῖς. Μή νομίζετε πώς είλανε κανεῖς ἀπὸ τὸν ἡλιόθιους ἔκεινονσ συζύγους μου μαί γυναίκα μπροστὶ νά τοὺς ἀψητηση ἀτιμωρητῇ! "Άν δέν σᾶς σκοτώνω ἀμέσως, δπως ἔχει δικαιωμα, τὸ κάνω γιατὶ μελετάω μαί ἐδόκιμα ἀκόμα πολ σκληρό. Δέν θά ἀγκαταλέγετε ποτὲ πειά αὐτὸς τὸν πύργο, δπου δεν φοβηθήκατε νά μὲ ἀτιμάτε. Θά παγετε νά είσθε γυναίκα μου και θὰ γίνετε αλγάλογος μου. Κανένα τέχνασμα, κανένα στρατηγήμα δεν τὸ ξεγελάση τὴν ἀγνοητὴν πίελεψη μου... Μακριά ἀπὸ τὸν ἔραστή σας, μακριά ἀπὸ δεις τὶς ἀπολαύσεις, θά ζήσετε μαζὶ μὲ τὶς τύχεις σας..."

Κατὰ πόδους, ή κ. ντέ Λινές είχε τύφει, αὐτὸς δέν είνε καθόλου ἔξακριθμένο και δ σύζυγος της δέν είχε καθόλου δίκη νά τὸ λέη αὐτὸς τόσο ἀππλαίσια. Μά τὴν πείμαξ πολὺ ή ἰδέα διά δέν θεν θάνατης πειά τὸν ωριό της μουσικό, δει θό έμε ε τὸ φυλακισμένη, ἀκόμα και τὸ χειμώνα, κατά τοὺς μῆνες τῶν διασκεδάσεων και τῶν χορῶν, σ ἀντὸ τὸν πληκτικὸ πύργο, σ πέτε λευγάν ἀπόστασι απὸ τὸ Παρίσι, στὴν ἀκρη τοῦ κόσμουν. Γ' αὐτὸς, μέσ' στὸ χαριτωμένο μορφασμὸ πού ἔχει, ξωγαρίστηκε δλη ἡ ἀπελτιστὰ πού μπροστὰ νά κλειστι μά τρυφερή γυναίκεια καρδιά.

- "Οσο γιά σᾶς, κύριες -έπροσθεσε δ σύζυγος γυνεῖθνας πρός τὸ Σλαβο πιανίστα - δν φείδομε τῆς ζωῆς σας, αὐτὸς τὸ κάνω γιατὶ θέλων ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλο. Μά θ' ἀναχρονίσεις μέσως ἀπὸ δῶ και φανέζουμα δτο στὸ μέλον θ' ἀποφύγετε νά βρεθῆτε στὸ δρόμο μου. 'Εμπρός, κύριε, πηγαίνετε!

Στ' ἀλήθεια, ο βαρώνος ντέ Λινές φάνηκε ἀρκετάς στὴ σκηνή αὐτήν, ἀν λάβουμε μαλιστα νπ' ὅψι μας πάς φορούσε τὴν υγεικιά του ρόμπα και τὸ σκούρο του.

Ο νεαρός μουσικός, πού έμοιαζε μὲ χερουβίδεις, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀποσύνθηκε, ὅχι δημος χωρὶς να είχε, νά τελεωνταί βλέμμα στὴν ἀγαπημένη του συνένοχο... 'Επίσης κύταξε θλιβερά τὸ πελώριο ἔβενινο πιά-

νο, μέ τὰ μπρούνεινα πόδια πού ἔπιανε δλόκληρο σχεδὸν τὸ δωμάτιο Είχε συνήθεις νά τὸ πάρινη μαζὶ του στα ταξίδια του και δέν δεχόταν ποτὲ μια πρόσκληση χωρὶς νά ἔξακριθμάση προηγουμένως δτι θά τού ἐπέτρεπαν νά πάρη μαζὶ του και τὸ πιάνο του. Νόμιζε πῶς ἔχανε δῦτο τοῦ τὸ ταλέντο, ἀν ἔπιαζε σε ἄλλο πιάνο. Μά ή σειγμη τῷρα δὲν τοῦ φάνηκε κατάλληλη για νά ζητήση τοῦ πιάνο του

* * *

"Ωτε ἔτοι λοιπόν, δέν θά τὴν ξανάβλεπε ποτὲ πειά τὴν ώραία βαρώνη δ νεαρός πιανίστα;

"Αγ και πολλὲ μέγατες κυρίες στὴν Πετρούπολι, στὴ Βαρσοβία, στὴ Βιέννη, στὸ Παρίσι, λιγμένες ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν δποι ἔπιαζε τὶς μαζούρκες τοῦ Σολένη, τοῦ είχαν χαρίσει τρυφερό φιλιάτα, αὐτὸς δέν είχε ἀγαπητὸ ποτὲ ἀλλή γυναίκα—ούτε αὐτὴ τὴν ὑπέροχη κόμησα Λουκάνωφ, πού ήταν τόσο λευκή δωτε ξαφνιαζόταν κανεῖς γιατὶ δέν εβλήθησε στοὺς θώμους της τεφρά δγγέλου—δσο ἀγαπούσε τη βαρώνη τεέ Δινές.

"Ω! ή γονητικές ὥρες ποὺ περνοῦσαν μαζὶ, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ βράδιο, δταν δ βαρώνος δν είχε γρίψει ἀκόμα ἀπ' τὸ κυνήγι του! Αὔτος δνειρούδολος, δφνεις τὰ δάχτυλά του νά πλανιώνται ἐπάνω στὰ πλήκτρα, κ' ἔκεινη, καθισμένη κοντά του, τὸν ἀκόμα ποντούνται ἀπὸ τὸ λέγωμά της. Θυμότας ἀκόμα τὶς πο μυστικές χαρές πού γένετηκε, δταν ή ψηνές τους και τὰ κοιρά τους νά ένωνται στὸν πιάνο τους δεν χρόταναν τὰ φύλακάτα...

"Αλλοιμον! Αδέτες γονητικές σιγμές είχαν χαθῆ για πάντα. Γιατὶ δ βαρώνος δσφάλως θά πραγματοποιούσε τὶς διτεύες του. Καχύποτος, στὸν δόν Μπάτραλο, θα κρατούσε στὴ ζώνη του δλα τὰ κλειδιά τῶν θυρῶν πού πύργος και τὸ περνοῦσας κάγκελα σ' δια τὰ παράθυρα του. Η βαρώνη τεέ Λινές ήταν βέβαια μά έξυπη γυναίκα, μά μόνο στὶς κωμιδίες και στὶς διτεύες βλέπετε κανεῖς τὶς διωτευμένες νά ξερεύουν τὴν αντοπή ἐπαγγύτησαν τῶν συζύγων τους και νά πηγαίνουν νά συναίτησουν τοὺς έραστάς των...

"Όχι! Όχι! Λεν θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτὲ πειά...

Τὶς δέν μὲ τὴν ψηνή γονητική ἀπ' τὶς θλιβερότητες αδέτες δνειρούδολης, δ νεαρός πιανίστας ζαναγόνιος στὸ Παρίσι, δχι μὲ τὸ σιδηρόδρομο, ούτε μὲ μαζί, μά πεζός, ἀπὸ τὸ δημόσιο δρόμο—σάνν νάθελεν δ' ἀποκαρφούθη δσο δνοταν πού ἀργά ἀπὸ τὴν επιτάξια τοῦ παρεδόντος—Και δταν ἀπλώθηκε μάργα μάργα νά νύχτα, ἀνθισαν ένα σωρό δστρα στὸν ούρανο, μά καμπιά ἐπλίδα στὴν καρδιά του.

"Οταν ἔπιασε στὸ διαμέρισμά του, στὸ Παρίσι δ βαρώνος πιανίστας ζανιάτηκε πολλ βίσσοντας τὸ πιάνο του στὴ συνθισμένη του θέα. Ρώτησε σχετικῶς τὸν καμαριέρη του κ' ἔκεινη τοῦ ἀπάντησε διτεύες διτεύες τοῦ βαρώνουν ντε Λινές είχαν φέρει τὸ πιάνο, χωρὶς να δώσουν καμπιά μάλλη έξηγησι. Αὐτὸς τὸν έκανε νά σεκεφῆ διτι δ βαρώνος είχε φερθει πολύ εύγενικά, στέλνοντάς του τὸ πολύτιμο πάνο τόσο γογγόνα.

Μά ή καρά του αὐτή ήταν πολλ σύντομη Θυμόήθηκε τὴ βαρώνη και ξαναμελαγόλησε.

— Καλά είλε στὸν ὑπέρειη του. 'Αφησε με!

Και, δταν έμεινε μόνος, κύταξε τὸ πιάνο μὲ μελαγχόλια.

Ποτὲ πειά δέν θὰ ξανάπαιξε σ' αὐτὸς για ἔκεινη τὶς μαζούρκες τοῦ Σολένη, ποτὲ πειά ἔκεινη δέν θεν τὸν ἀκουγε, συνμένη κ' ἔκτατηκι. 'Ηταν φυλακισμένη και δέν θά μπροστούσε νά ξεφύγη ποτὲ ἀπὸ τὸ ζηλότυπο δεσμοφλάκα της.

Κάθησε μελαγχολικὸς μπροστά σ σό πιάνο και τὸ χέρια του ἀγγιζεν τὰ δάπτα και τὰ μανιά ληκτά. Θά έννοιωθει μά πονεμένη ένθαρακίστησι δην ἀσκογε—δην ἀκούεις μόνος του, άλλοιμον!—τοὺς οσκούδες πού ἔκεινη αγαπούντα...

Μά ἀμέσως ἀναπτήσησε κραυγάζοντας ἀπὸ έπιτηξ. Τὸ πιάνο δέν έβγαζε σ' ἔνα ήχο κάπι απ' τὴν πίεσι τῶν δαχτύλων του. Τὶ ἔσημεν αὐτό... Ναι!, ταί, τὰ καταλάβαινε δλα τοῦ. 'Ο βαρώνος είχε συντρίψει, είχε καταστρεψε μπο τού μανία τὸ πολύτιμο δργανόν του και τοῦ τὸ δετολένε, νεκρό πειά!...

Τούλιδος ἀπὸ δργη σήκωσε τὸ έβενινό σκέπασμα τοῦ πιάνου για νά δη τὴν καταστροφή καλύπτει.

Και τότε... "Ω, άνεκφραστη εύτυχια!...

Μέσα απ' τὸ πιάνο πήδησε, σαν κούνια μέσ' απ' τὸ κοντή της, ή βαρώνη για τεέ Λινές. Αγκάλιασε τὸν ώραλο πιανίστα μὲ παγαροδά,

(Η συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2019)

Η Κυρία Μπακοπούλου.

(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. 'Αντωνίαδη)

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2005)

Πόσο είχε μικρύνει δεξαφια ή ζωή και τών δύο, κάθε φορά πόσο απαντώντας με τό Φώτο, δέν είχαν τίποτε άλλο νά είπονται, παρά νά ωμοδύνται τό Σούλι, τίς δοξασμένες μέρες τών πολέμων, τίς μάχες και τά κατορθώματά τους. Μ' αύτη τή θύμηση πασχίζανε νά θρέψουνε καὶ τήν άγαπή τους...

Μά πόσο γλήγορα δράχισαν νά εξεθρόσιαν κι' αὐτές ή δαμανήσιεις! 'Η μικρές, καθημερινές φωνήδες τής ζωής, πλημμυρίζανε τό εινε τους καὶ τό κουκούλωναν. 'Η άγαπή τους δέν είχε οιδίσει' μά ήταν πολύ διαφορική τώρα. 'Ήταν πειά μιά τρυφεράδα, μιά άναγκη νά βασταχθῇ δ' ένας αὐτὸς άλλον, για νά μπορέσουν νά περάσουν μαζί, τίς δύσκολες τούτες μέρες τής μεριέρας. Μοιάζανε μ' έλατα περήφανα τοῦ βουνοῦ ξερρύζωμένα, διποριγμένα στό δρόμο τής πολιτείας, για νά νοσταλγούνε τά χιονισμένα βράχια, κρεμάμενα νερά, τό χρυσό πέταγμα τών άετων, και τό Βουνήσιο άέροι. Καὶ νά μαρανώνται σιγά-σιγά. 'Η Χάιδων άναμετρούσε μέ τόν λογισμό της, δηλη τήν λοτορία τό δόξας και τό δάφνισμο, τής άγαπής της με τό Φώτο. Καταβάθμινε τό κακό που είχε κάνει και στή πατρίδα του καὶ σ' αὐτήν. Μά ή πλατεία καρδιά τής τάχει συχωρέσει και τά δυο. 'Όμως αὐτό πού δέ μπορούσε νά βαστάξῃ μὲ κανένα τρόπο, ήταν ή μικρότητα, τής τωρινής ζωής της. 'Έλυαν δεπτά τόν καυόμι της. Μὲ τρομάρα είδε μιά μέρα μέσος ο' έναν καθερέπτακι που τής χάρσος μιά. Κερκυραία δράχνισσα, τή χλωμή μορφή της. Τί δέρμα της πανιασμένο, μαραζώμενό. 'Η πρώτες μεγάλες ζαρούκλες δράχισαν νά χαράκωνται στό πρόσωπό της και μοναχά τά ματία της, φλογερά, φωτεινά, διατηρούσαν άκρως τή παληά ώμορφιά τους. Πολύ συχνά δ' Φώτος τήν ξύρισκε νά κλαίη. Μιά μέρα του είπε:

— Θάδινα τή ζωή μου, νά συμγάμει μάλλη μιά φορά, μέσα στίς φλόγες τοῦ πολέμου!

'Η εύκαιρια παρουσιάστηκε. Ξένοι τούς στρατολόγησαν για πόλεμο στήν Ιταλία. 'Η Χάιδων τό μετάνοωσε πικρά πού δικολούθησε τό Φώτο σ' αὐτή τήν έκτρατεια:

— Τί βαρεία πούνε τ' δρματα, δ' αν πολεμάτη κανένας γιαλές έννοιει!

'Η Ιταλία δεν ήτανε τό Σούλι. 'Η Χάιδων πολεμούσε άνδρειτα. Γύρισαν γλήγορα στή Κέρκυρα.

Κι' ή παλιά στενόχωρη ζωή ξανάρχεις πάλι.

Μέρα μὲ τήν ήμερα έκθρωριας ή άγαπή της γιά τόν Φώτο, ώσπου γίνηκε κι' αὐτή μιά θύμηση—μιά θύμηση μαρκυρή σάν τό δάφνισμένο Σούλι.

ΤΕΛΟΣ

“ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣΕ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2012)

μά μας, διστε ύποταχτήματα τυφλά σ' αὐτό!

Τά λόγια μου δυνάμωσαν τόν πόνο τής απηχήσεως φίλης μου, και τήν επερρλανάν... 'Εκλαψε... 'Ικέτευσε... Μού φιλούσε τά χέρια και τά γόνατα... Κι' έγω έπιστης πονούσα δύως κι' έκεινη, υπόφερα μαζήν της, άγνωστος μαζήν της.... Τί νάνκανα, δύως;

— Τόν λατρεύων! τής απάντωσα σάν αύτόματο, σάν υπνοβάτης. Τόν λατρεύων και μὲ λατρεύειν!... Τί μικροφόρεις έμεις, μήδες στή θέληση τής μαρίας;

'Η Κορίννα έγινε έξω φρενών, τότε... 'Αγρίευσε... Απειλήσε... Τά μάτια της απτραγανά από τό μίσος. Μά έγω έξακολουθούσα νά μένω στά μουδάσιμην..

— Φρέντει! τήν άκοντα σὲ μιά στιγμή, νά ξεφωνίει σπαραγκιά.

Σκιρέστασα σάν νά ξυπνούσα, και είδα τήν φίλη μου νά τρέχη πρός τήν πόρτα, στό κατώφλι τής δοκίας στεκόταν δ' άγαπημένος μου κατάλλωμος! Μόλις είχε φθῆ αὐτό τό σπίτι του, γιά κάποια έγχειστο...

— Σωπή, άγαπητή μου... 'Ησυχιά! φιθύρισε δ' Φρέντευ, καθησυχάζοντας τήν έξαλλη κι' έτοιμη να συγλάστη μηνήσι του. Θά σου έξηγήσω!

Και πέσοντας τήν αύτό τό χέρι, τήν ωδήγησε στό γειτονικό με τήν αύδουνα τά υποχρούγονα γρατείσι του, περγνόντας την από έναν ιδιαίτερο, μικρόν, και σκοτεινό διάδρομο... · · · · ·

Χλωμή αύτή τή ζήλεια μου, γεμάτη από άμυφιβολίες κι' όπωψιες γιά τήν άγαπή του Φρέντε σὲ μένα, πείσμωσα κι' έψυχης άμεσως αύτή τό νοσοκομείο...

Τάν έπονέμην όμως, άνατριχιασμένη, διάβασα στίς έφημεριδές, διά τό Φρέντε συνελήφθη ώς δολοφόνος τής μηνητής του: Τήν ωδήγησε μὲ τρόπο στό χειρουργείο, τήν έκοψε αστραπαίσαι και μὲ τήν τό λαρούγη μ' ένα νοστέρει, κι' ύστερη τήν έρριξε σ' έναν λουτήρα... γιά νά ξέσαφνηση τό πάθωμα της με γιντικό δέξη!!

Και τή μεπεδομένη ήμέρα, συνελήφθην κι' έγω αύτή τήν αστυνομία, ώς... ήθικές αυτούργος τού έγκληματος!

Καταδικάστηκα σε πεντατή φυλακισι, ένω δ' Φρέντε μου, δέξαστος Φρέντευ μου, έψυχης μαρτυρικά άπανω στήν ήλεκτρική

“Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1999)

· Ήστοδο γύρισε πρώτα πρός τό Λεφτό και τοῦ είπε:

— Καλησπέρα σας, κύριε.. Καθήστε, σάς παρακαλῶ..

— Έπειτα ώρτησε τόν πατέρα της μὲ άνησυχία έντελως μητρική:

— Έργας, πατέρα, έπιπλο.

— Επειτα τόν έδωσε ένα φίλια στοργικό κ' ένα άλλο για λογαριασμό τού μικρού άδελφουν της πού είχε άποκοινηθῆ λυπημένος γιατί δέν είχε μπορέσει νά εύηη ηθη τό πατέρα του..

· Ο Νευπόδιού είχε καθήσει κι' έδειχνε μὲ τη μαραρία του έκφραστη χάρα του γιατί είχε ξαναβεβηδεί στό σπίτι του. 'Απέναντι του, ο Λεφτό δίδινε μερικές έγγραφες στή «νοικοκυρούλα»:

— Δεσποινίς, τής έλεγε, μικρή άποψην άταξία ορέιται σε μιά παράδοση τού υπουργείου, από τήν οποία δεν μπορεῖ νά ξερίγη κανένας.

· Ήστοδο, κάποια συγχένωση πού έννοιασε βαθεία, τόν έκανε νά μπερδεθεί τά λόγια του: Όλη αυτή η οικογενειακή έρημητή έναντι της ζωής της και τή άνθεσην της σήση της σήγαναντης. Τό δύο της χόρις και τή άνθεσην της πού πείρεναν τόπος ουρών οικογένειας.

· Ήστοδο, μάλιστας η «νοικοκυρούλα» μαγεύολος ζωής μινηστικαία, κι' απάντηση στόν Λεφτό:

— Αρού, κύριε, εδώ πατέρας ή παμάδος τού ουρώντας σας, καλά κάνατε και χρατήσατε τόν πατέρα μου.

· Καθώς μίλον δέ, μὲ διαχριτικότητα, συγχρόνως περιπούστων τόν πατέρα της: ταχτοποίησε τά ρούχα του, τόν έδωσε ένα φλυτζάνι καιρέ κρησι, τού έβαλε ένα μαντήλι στή σπίτι του και τού έφτιαξε τή γραβάτα.

· Τότε ένα συναίσθημα πού έμοιαζε μὲ ζήλεια κυρίευσε τό Λεφτό.

· Έβλεπε τήν ευτυχία, τήν γαλήνη, τήν τάξη, τή στοργή τής οίκογενειακής ζωής νά βασιλεύει έκεις μέσα ζώις στή μικρούλα έκεινη «νοικοκυρούλα».

· Η «νοικοκυρούλα» τόν συιτώδειας κατόπιν τών άτων για νά γίνεται ζωή στήν Λεφτό.

— Συγχρόνως, κύριε, τού έλεγε, ή τού έστη σας είνε τραγηρήντη έξω κι' όπαρει κίνδυνος νά σας πέση τό ποτορόπολ.. 'Εδω όπαρει ένα σκαλόπατά.. Στή γονιά τού δρόμου σταθμεύει ένα λεφορεό.. Είνε τό τελευταίο.. Αύτο θά πάρετε για νά γυρίσετε στό σπίτι σας..

· Όταν ή πόρτα ξανάλειπε πίσω του, ο διαβόλο-Λεφτό. Έννοιωσε τόν εαύτον τού δυστυχισμένο. Πόσο θάθελε κι' αυτός νάγι μάτ τότον LEON RAPIE

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1978)

άκούστηκε:

— Οχι, Λαμουρέ!... Οχι... Φάλτοσ!... Φάλτοσ!

· Αδότην μιά καταστροφή, γιατί μὲ τή διακοπή δύοι οι μουσικοί τού έχασαν. 'Ο Λαμουρέ έγινε κατακόκινος από τήν διογκή του, σταμάτησε τόδος μουσικούς και γυρίζοντας πρός τό μέρος που είχε άκουστη ή φωνή, ούρλιαξε:

— Α.. 'Ωστε όπαρχουν κλέφτες έδω μέσα; Μὲ πιό δικαίωμα πρόκειται έδω μέσα αύτούς δ' άνθρωπος;

· Ο Σαίν-Σάνς—γιατί αύτούς είχε κάνει τή διακοπή—θέλησε κάτι νά τού διαπαντήση, μά Λαμουρέ έξακολούθησε μὲ τόν ίδιο θυμωμένο τόν:

— Δέν θά έξακολουθήσεις δύο, γιατί αύλλοις ή δοκιμή σταμάταιει κι' ή παράστασις δέν θά γίνη...

· Ο Σαίν-Σάνς, θέλοντας και μή τότε, άναγκαστηκε νά πάρει θυμητήριο. Έτσι έφυγε ίκανοποιημένος, γιατί είχε κάνει πάλι τά δικά του!

· Παρ' άλι αύτά, δ' Σαίν Σαίς στήν ίδιωτική του ζωή ήτανε ένας δινθρωπος αύτός βρίσκεται πάντας στον ίδιον παραδίποδο με μεγάλη καρδιά, ένας δινθρωπος που συμπονούσε τούς δλάλους κ' έκανε διπορίους για νά τούς βοηθήσῃ.

· Πιστέψετε έμενα πού τόν γνώρισα.

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1985)

κι' ζηχισε νά τόν φιλή, νά τόν φιλή ξεφονίζοντας.

— Αγάπη μου!.. Αγάπη μου!.. Πόσος αύτης τήν ηθη.. Τί καλά πούντες σε βαρύνοντας τό πιάνο! Τρύπωσα μέσα και νάμιαi... Πές μουμε θέλεις κοντά σου, άναπτημένο μουν. Κοντά σου και γιά πάνεα;

· Ο νεαρός καλλιτέχνης δέν μπορούσε νά άρθρωση λέξης από την συγκίνηση του. 'Αν τήν ήθελε!.. Ακούς μάν την ήθελε!.. Κι' άγκαλιάζοντας την τρελά κόλλησε τά γείλη του στά κείλη της κι' άρχισε νά πίνη, νά πίνη, νά διψασμένα τό νέκταρο τού πιό πατειτηκού έφωτος!..

καρέκλα...

· Έγκλημάτησε για μένα... 'Από άγγελος καλλονής και καλωσύνης πον ήταν πριν ο Φρέντευ μου, ή λατρεία του για μένη τόν έκανε σατανά και δολοφόνο!

· Τόν συγχωρώ, γιατί μὲ άγαπησε πολύ..

· 'Ας τόν συγχωρήση κι' ο 'Ανωτάτος Κριτής!